

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 »	
Pe un an	12 »	

Tipuri și moravuri.

(Oradea-Mare—Abrud.)

III.

Ađi-mâne istoricul orașel din Munții apuseni, *Abrudul*, îmbracă haină de serbătoare națională. La 22 și 23 iulie vor primi eroii națiunii, puii leului Iancu, comitetul fondului de teatru român între ei cu aceea dragoste și iubire caldă, care numai în inimile adevărat românești se mai pot găsi. Multe, mari și grele sunt agendele acestui comitet despre cari și în anul acesta ca și în cei premergători trebuie să dea samă înaintea lumii românești, care cu cruntul seǔ obol a contribuit la ridicarea acestui fond, merit odată a lăți imperiul Thaliei române și a respândi razele dulcelui grai românesc.

... Și mulți vor fi încântați (mai ales acei fericiți muritori cari nu-l cunosc mai de aproape), ma chiar fericiți se vor ținea, că pot vedea în mărimea lui naturală pe d-nul Iosif *Vulcan* (a kinek csak a neve oláh. — «Szabadság» 1893) președintele acestui comitet, care — par'că-l ved — cum la întrunirea de cunoștință i-și împrôscă privirile lui pline de dulce suris în dreapta și în stânga, așteptând cu multă nerăbdare ca cineva să se scóle cu pocalul în mână și să-i tragă un dumnezeesc «toast», înșirându-i tóte «meritele», începând dela părăsirea leagănelui din Leta-Mare, până la descălecarea cu «acceleratul» Alba-Iulia — Zlatna. Și va aștepta mneasa, ca în toți anii, așa și în acest an, că acel cineva

toastant să nu întrelase între măriri și preamăriri a-și aduce aminte de neobosita și «desinteresata» sa activitate pe terenul culturii și literaturii neamului românesc. «Toast» care numai în poveste și la asemenea adunări se mai póte pomeni, plin de flori sociale și de trandafir politici, evoluțiunii vulcanice și revoluțiunii poetice: pro primo pentru densusul, iar pro secundo pentru «cucóna» care dóră nu de flori de cuc face pe regina luxului, ca să rămână fără pic de toast.

Apoi se ridică «cel mai serac ziarist» cu pocalul în mână și cu gândul la «spesele efective», făcând pe omul care e pătruns până la adâncul inimei de divinitatea culturii românești și conștiu că nectarul ce-i spu-megă în păhar va fi plătit de cutareva vecin al seǔ, deschide șurubul fonografului și începe cu «certa et sollemnia verba»: «Onorați conmeseni! Gândul, care trebuie să ne stăpânească tot'dauna, în vieața familiară și obștească, în cercuri mai restrinse și n întruniri d'ale fruntașilor, este dorul d'a ridica națiunea!... (lapsus linguae: *dorul d'a ridica paralele națiunei!* — Culegătorul)... Câte doruri are sufletul omenesc, nici unul nu este atât de frumos și atât de sfânt ca și acesta... (O cred și o credem cu toții. — Culegătorul.)... etc.» tot atâtea fraze de contrabandă literară. Șe așează apoi maiestos pe scaun și așteaptă erumperea colosului de «Să trăiască!»

Agendele comitetului încă nici că s'au terminat și «cel mai serac ziarist» i-și face deja contul «speselor efective»... călătoria cu acceleratul (făcându-se uitat

că el, ca ziarist, *călătorește grătit pe toate căile ferate!* Dar pentru aceea lasă plătească fondul (că d'ora dispune de milioane)... apoi cvartirul, viptul (făcându-se uitat că cei cari au «onórea» d'a-l invita la prânzură, nu pretind plată dela mneasa)... etc., suma summarum cam 200 coróne. Dar las', că d'ora bietul e «serac», nici ce să mănca n'are, că d'ora o avere de preste o sută de mii e numai treanca-fleanca.

În fine nici habar!... Că d'ora timpul e scump, i-și lasă lucrul (cātu-i ȃia i-și numără paralele cele cerșite din România și cele căpătate drept *remunerațiune*... tac din gură!) și aleargă la adunare și așa ceva trebuie plătit bine, fie din fondul teatrului, fie din alt loc numai argint să fie!...

Și biata națiune e órbă, nu vede nimica și nu știe face deosebire între bărbații înadever desinteresați și între aceia, cărora numai dorul de argint le impune să se impună și ale căror inimă și pungă la olaltă formează o *integritate*.

Maî multe cu altă ocaziune. La revedere d-nule president!

M. S.

Ce știu eu!

Pe vremea când țeranii în ochii nobililor nu plătiau nici cât un câne, s'a întâmplat odată că un țeran întâlnește în drumul seú un nobil.

— Unde mergi, țerane? — i-l întrebă ăsta.

— Ce știu eu! — îi răspunse țeranul amărît, căci în aceeași ȃi îi murise nevasta.

— Ei las, am să te învăț, cum trebuie să te porți cu nobilii! — îi ȃis nobilul mánios și porunci servitorilor să-l ducă la închisóre.

— Noa și n'am avut drept? — întrebă țeranul. — Am putut óre ști, că am să mă duc la închisóre? Nobilul îi dădu drumul.

PĂCĂLIT.

Un judecător american întârȃiasé odată într'o cafenea și locuind departe fu silit să-și ee o birjă. Ajuns acasă întrebă de birjar cât are să-i plătească.

— Doi dolari! — îi răspunse ăsta.

Judecătorului firește i se păru exagerată suma cerută, dar deórece nu se tîrguise la început n'avea în cătrău.

— Poți jura — i-l întrebă d'odată — că ești îndreptățit să ceri doi dolari?

— Da! îi răspunse birjarul.

— Bine. Eú sînt judecător, am să-ți primesc jurământul! — îi ȃis judecătorul și scoțend din buzunar un codice îi citi jurământul. Birjarul i-l repetă.

— Aici ai un jumătate de dolar! — îi ȃis atunc judecătorul. — Un dolar și jumătate i-mi compete mie pentru jurarea d-tale!

FUDULIE CÍUDATĂ.

— Și domnișóra știe cânta la pian?

— O, fica mea n'are lipsă să cânte ea în persónă! Noî avem de unde plăti un profesor ca să ne facă muzică!

Cel dintii.

Maî mulți înși vorbesc despre împărați și regi.

— Voiți să aȃiți părerea mea? — ȃisé A. — Pentru mine regele Svediei e cel dintii rege în Europa...

— Bine, dar cum poți susține așa ceva! — i-l întrepruse B. — Nu-i vorba, are meritele sale, cea ce nime nu-i trage la îndoială, dar pentru acea nu-l poți pune în fruntea tuturor monarhilor din Europa.

— Și eú rămân pe lângă ce am ȃis odată — inzistă A. — El e cel dintii rege în Europa...

— Nu înțeleg, cum póte judeca cineva așa de unilateral! — se amestecă acum și C. — Maî ales dela d-ta ași fi așteptat o altă judecată.

— Dar lăsați-me cel puțin să sfîrșesc — ȃisé în urmă A. — Da, regele Șvediei e cel dintii rege în Europa — care a cercetat espozitia dela Paris.

Enfant terrible.

— O, domnișóra, ce piciorușe micí de inger ai! *Surióra ei:* Așa-i, domnule Nițu? Pagubă numai că o string așa de tare — ghetete!

Egalizat.

— Domnule doctor, vino numai să cântăm ceva la pian pe patru mání.

— N'ar fi óre maî bine s'o lăsăm, domnișóra Leniți? Știi, nu știu ținea tactul.

— O, nu face nimic: nici eú!

Ghicitură politică.

La noi e un lucru pentru dame, iar dacá schimbí dóue consonante e în Spania un lucru pentru domni!

(*Corset -- Cortes.*)

DELA ȚARĂ.

... Și când în crișmă am ajuns
 Colo'n bercul plăcut,
 Să-mi stîmper fόμεa ce-o aveam
 Eū șuncă mî-am cerut . . .

Br! șunca-avea un miros greū
 Abîa de suferit . . .
 Îar crișmărița pentru ea
 Un zlot mî-a socotit.

Progresul dela țară, deū,
 E fără de părechie . . .
 Moderne's tôte câte veđi
 Și numai șunca-î — vechie !

Călătorul.

DEOSEBIRE FINĂ !

Un doftor renumit fusesē odată rugat să fie mar-
 tor la o cununie rară. El era de 75 de ani, iar ea nu-
 mai de 20. După săvîrșirea serviciului, mama fetei se
 adresă doftorului:

— Eî, domnule doftor, sperî că din căsătoria asta
 se vor naște și copii?

— Hm! — îi răspunsē doftorul gânditor — spera
 nu pot, cel mult mă pot — teme !

Distras.

Profesorul D. era un om fôrte dis'ras și mereū
 adēncit în gânduri. Odată mersē să-și cerceteze un
 prietin vechi. Sosind la el, găsi pe masă niște bucove
 cari într' atâta îi atrasērē atenția încât uită unde
 e. În sfîrșit aducēndu-și aminte, se adresă d'odată prie-
 tinului seū: Eî, ce voiam să te întreb numai? Ah, da!
 Mai trăiește repaozatul d-tale tată?

Errare humanum est.

Profesorul L. se ținea de mare fisionomist. El
 credea că lui î-e de ajuns să priviască în fața cuiva ca
 să afle numai decât ce ocupație are.

Călătorind odată cu trenul la țară, ajunsē să șadă
 în fața unui străin. Voind să-î deē și acestuia o dovadă
 despre agerimea sa î-l întrebă d'odată:

— Ce-ți mai face turma ?

— Nu's păstor! — îi răspunsē acesta surprins.

— Da, da, nu ești păstor în senzul obicnuit al
 cuvēntului — îi ăisē L. — dar ești păstor în serviciul
 lui Dumnezeu! Ocupația sfîntă de a căștiga și păzi
 suflete țî-a imprimat pe frunte sigilul divin! D-ta ești
 preot!

— Te înșeli amar! — îi răspunsē străinul rece —
 Eū's — călăul!

**Maliție de «prie-
tine».**

î-ai auđit deja, dragă
 Livio? Leni erî și-a
 sērbat aniversarea a
 20-a a nașterii sale !

— A 20-a? Nu se
 pôte! Leni e cu mult mai în vrîstă.

— Cum î-ți spun, aniversarea a 20-a, dar
 — a dōua óră !

Culmea sărăciei.

Țiganul: Țucu-ți mâna, jupâneasă, adă o leacă
 de pâne, că's așa de sărac încât nici sapa de lemn la
 care am ajuns n'ō mai am!

Lucrul lui.

Pe când «cancelarul de fier» principele Bismarck
 era încă numai notar la judecătoria din Berlin, într'o
 ăi avea să ee la protocol fasionările unui berlinez. Ber-
 linezul ăsta însă dădea răspunsuri așa de obraznice și
 se purta peste tot așa de îndrăsneț încât Bismarck, care
 era om cam nervos, îi strîgă mâniaș:

— Domnule, de nu te domolești, te arunc pe ușa
 afară.

Președintele tribunalului, care conducea ascultarea,
 î-l lovi prietinește pe umer și-î ăisē zimbînd.

— Domnule notar, aruncatul afară e lucrul meū!
 Ascultarea se continuă. Nu peste mult însă ber-
 linezul începu să se pórte din nou în mod obrasnic.

Bismarck nu se mai putu stăpâni ci sări de pe
 scaun.

— Domnule, de nu te domolești, am să te arunc
 pe ușa afară — prin domnul președinte al tribunalului!

MĂGULITOR.

Popa A. predica pentru întiași dată, și într'un
 mod fôrte plictisitor. Poporenii toți erau aprópe să
 adórmă, numai o sîngură femeie asculta plângēnd.

După biserică se dusē numai decât la ea și aștep-
 tând din gura ei o laudă, o întrebă de ce plânsesē.

— D'apoi, domnule părinte, și ficiorul meū învață
 popia și dacă nu va ști mai bine predica — banii, ce
 î-am cheltuit, o să fie aruncați înădar!

Ad litteram.

I.

În C. băntuța colera. Ca locuitorii să aibă liniște, primăria dădu prin baterea tobei de știre, că toți aceia, cari mergând noaptea după 10 ciasuri din birt către casă -- vor striga sau cânta, vor fi pedepsiți cu 5 fl. amendă.

Într-o noapte, colo pe la unu după miezul nopții, câțiva studenți se duceau acasă și în mers strigau și cântau să te asurdiască. Numai decât le eși în cale un polițist.

— Na-ți aușit ordinațiunea cea mai nouă?

— Ce fel de ordinațiune? — întrebă unul.

— Acea că după 10 ciasuri, când mergi din birt către casă nu-ți ertat să cânti! — i lumină polițistul.

— Bine, dar noi încă nu mergem acasă! — îi răspunseră studenții.

Polițistul rămasă uimit și le dădu drumul. A doua zi însă primăria dădu din nou de știre, că după 10 ciasuri nu-ți ertat să cânti de mergi acasă, de nu mergi!

II.

Tot în C. s'a întâmplat și istoriōra ce-o să urmeze. Să stricaseră felinarele orașului, respective țevile de gaz, și orașul întreg era scaldat în întunec beznă. Ca să evite eventuale nenorociri, primăria dădu ordinația că noaptea nu-ți ertat să ese cineva la stradă fără lămpaș.

A doua zi dimineață, polițistul aduse înaintea primarului un student, care călcasă ordinația.

— Ai să plătești o amendă de 5 fl. — îi dișe primarul.

— Pentru ce? — întrebă studentul, prefăcându-se uimit.

— Pentru-că ai călcat ordinația dată. Ai îmblat pe stradă fără lămpaș.

— Te înșeli, domnule primar — îi răspunse studentul, scoțând din buzunar un lămpaș în care firește un era nimic — iată lămpașul de care e vorbă în ordinație. M'am ținut strict de ea.

Primarul i-și mușcă buzele și-i dădu studentului drumul. În aceeași zi însă mai făcu cunoscut, că nu-ți ertat să ese nime la stradă fără lămpaș cu lumină în el.

În cealaltă dimineață studentul iar era înaintea primarului.

— Ah, de astă dată te-am prins! — îi dișe primarul voios.

— Cum așa?

— Ați noapte ai îmblat pe stradă fără lămpașul prescris.

— O, mă rog de ertare! — îi răspunse studentul zimbând și scose din buzunar un lămpaș cu o lumină în el. Lumina firește era întreagă și neaprinsă. — Poțeste aici e lămpașul prescris.

— Dar lumina?

— E în el!

— Dar n'a fost aprinsă!

— O, mă rog de ertare, dar n'am știut că trebuie și aprinsă. În ordinație n'a fost vorbă de asta.

Primarul era să turbe de mânie, vedându-se țarăș și păcălit. Ordinația din ziua acea sună: «Nu-ți ertat să ese nime pe stradă fără lămpaș cu lumină aprinsă în el».

Umor patibular.

Pe Cula i-l duceau la spânzurătoare.

Călăul îi pusă funia în jurul grumazului și-apoi începu să o tragă. Dar abia urcasă Cula două urme de pe pământ, și funia se rupsă.

— La draci! Așa ceva de când is nu mi s'a mai întâmplat! — dișe călăul năcăjit.

— Nică mie! — adausă Cula.

„Pech“.

— Da, frate, tot'dauna am avut «pech» în amor. Iubita mea dinti a murit, a doua m'a părăsit și a treia a devenit — nevasta mea!

Din Africa.

Negrul (cătrecopiii sei, cari vin pe neașteptate din școlă): Ce-i, copii, dar ađi nu aveți școlă?

Copiii: Nu, multe țile nul!

Negrul: Aveți doră vacanțe?

Copiii: Nu!

Negrul: Póte e bolnav învățatorul?

Copiii: Nu!

Negrul: Bine, dar atunci ce s'a întâmplat?

Copiii: Ne-am mâncat învățatorul!

DIPLOMATĂ.

— Dar mă rog de o bucată tare, tare!

— De ce chiar tare, mititico?

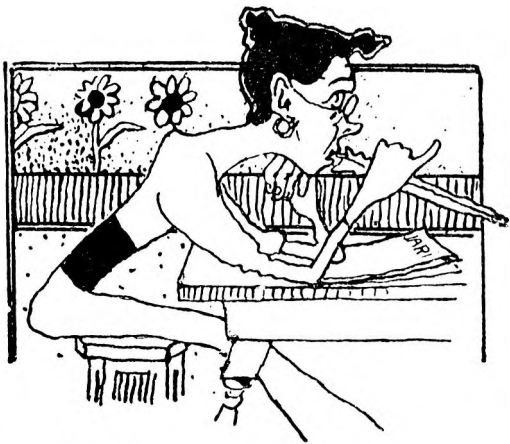
— Dacă i-mi dai carne bună și môle, tata o mânăcă tótă — singur.

«Misteriile sfinte.»

Roman original de Cleodochia Cenușă.

Cititorii noștri vor fi văduți multe romane ilustrate. Ilustrațiile însă reprezintă toate scene din roman! Noi oferim acum cititorilor noștri un roman cu ilustrațiile — autorului, prezentând fotografia d-șoarei Cleodochia Cenușă sub impresia deosebitelor faze ale romanului ei.

I.

«Misteriile sfinte».

II.

Se iubiău cu focul sint al primului lor amor plin de vrajă,

III.

dar fericirea lor nu dură mult, căci nestătornic și infidel cum toți bărbații, el o părăsi în curând,

IV.

lăsând o pe ea cu inima frântă de durere, oftând amar după visul tinereții ei nimicite!

V.

Și el trecu apoi dela amor la amor, nimicind rînd pe rînd alte inime nevinovate, până în sfîrșit

VI.

învins de iubirea ei neșermurită — căci ea, chiar în bu-tul infidelității lui nu l uitasă — s'ntorsă iar la ea și-o luă de soție, trăind cu ea mulți ani fericiți.

Plictisitor.

Judecătorul: Dar înaintea judelei de instrucție ai fasonat de tot altminterlea!

Acuzatul: E așa, domnule judecător, dar eu nici când nu ȳic de două ori una și aceeași, ar fi prea plictisitor.

Cu greu.

Ghiță face un lucru ce nu se cuvine. Tatăl seii ȳ-l ȳa la rĂspundere.

— Ce sĂ fie asta? Nu ȳi-e rușine sĂ faci așa ceva? M'ai vĂduți cĂnd-va pe mine, cĂnd eram ȳncĂ ȳn etatea ta, sĂ fi fĂcut Ăsa ceva?

Două noduri.

— Și-apoi nu cumva să uiți, de ce te-am rugat, domnule Spiridon.

— O, n'ai teamă, domnișoră; mi-am făcut două noduri în batistă.

— De ce chiar două?

— Al doilea nod l'am făcut pentru cazul dacă ași uita ce înseamnă nodul întâi.

Bun și reu!

A.: Uite numai, frate! Poezia asta mi-o retrimite red. «Vulturului». Pare a nu ști ce-î bun.

B.: Probabil însă știe ce-î reu!

Lui nu.

Maî zilele trecute un omnibus înspăimântă calul unui oficer de husari. Calul începu a sări și a se înălța în picior, încât oficerul cădu din șea pe pământ.

— Mie nu mi s'ar fi întâmplat una ca asta! — îi dîsă un jidan care î-l văduse cădend.

— Ce dîci, măi, jidane? Ești dora măi bun călăreț decât mine? — î-l întrebă oficerul mânios.

— Asta nu — îi răspunse jidanul flegmatic — dar eă nu m'ași fi suit pe cal.

Ciudată întrebare.

A.: Închipuie ți numai, mizerabilul acela după spate m'a numit măgar.

B.: Și te-ai întors?

Au!

Domnișora (cam bătrână): Dar ce căldură grozavă maî domnește vara asta!

Domnul: Da, dar dacă î-ți maî aduci aminte, vara anului 50 a fost și maî caldă.

Domnișora: Domnule!

Sistemul român.

— Eă am întrodus acum în biroul meu sistemul de lucrare englez: Peste dî lucrăm și numai sara mîncăm.

— Și eă am întrodus sistemul francez: dîua în pat, nóptea la lucru.

— Eă, eă am întrodus cel român: dîua în cafenea, nóptea în crișmă!

Neînțelegere.

Un țeran se împiedecă odată de o piatră și cădu așa de nenorocit încât nu se maî putu scula. Î-l duseră la doftor. Doftorul î-l ezamină, dar nezărind pe trup nimic, î-l întrebă:

— Spune-mi, în ce loc te-ai lovit?

— În mijlocul drumului, în fața primăriei! — îi răspunse țeranul.

Aluzie fină.

— Și nu te molestează fumul de țigară, stimată domnișoră?

— Nu știu, domnule. În societatea mea încă nime n'a fumat.

Șiret.

Óspele: Și asta-î sala d-tale renumită de mare? Dîceaî dora că în ea pot prânđi maî bine de 200 de persóne, și eă abia cred că ar închepe o sută.

Otelierul: Firește că pot prânđi 200 de persóne, dar — pe rînd!

Isteț.

Profesorul: Popescu, ce tot cauți așa des la cîsornic? Póte te plictisești la óra mea?

Popescu: Nu, domnule profesor! Véd numai cu părere de reu, că óra d-tale atât de interesantă îndată va fi sfîrșită!

O întrebare.

— Mamă dragă, când a fost potopul ăla mare: tóte animalele s'aú înecat?

— Da, drăguțule.

— Și pești?

Între canibali.

Călătorul: Și unde se află stimata d-tale soție?

Seful: E în cămară.

Călătorul: Mi-ar plăcea mult să-î fac cunoștința.

Seful: Așteaptă numai până la cină. Cum ți-ar plăcea mai mult: fiertă sau friptă?

Ciudat adaos.

Domnișora E. primise o declarație de amor, în care totodată era rugată să-î dec subscrifului o întâlnire. Domnișora E. căruia de altminteri îi plăcea tinărul, îi răspunse într'o scrisoare gingașă promițându-î, ca va merge la întâlnire. Sfirșind scrisoarea mai adaoase însă următorul P. S. «Așa m-î e de rușine, că ți-am acordat întâlnirea, încât așî fi sfirticat această scrisoare, dacă n'așî fi dat-o deja servitorei, s'o ducă la posta».

Răspuns nimerit.

O cântăreața vestită cântă odată în o societate privată, răpind tot publicul prin vocea-î melodiósă. Chiar în clipa când sfirși — se audiră din curte strigătele unui măgar.

Un domn, care îi purta cântăreții duș mânia — din ce motiv e ușor de ghicit — se apropia de ea și voind să-și răsbune îi dîsă:

— O, domnișoră, ce deosebire mare e între cântarea d-tale și cea d'aicî din apropiere.

— Știi că-î ciudat? — îi răspunse cântăreața liniștită. — Eû tînusēm vocea aceea de-a — d-tale!

NUMAI...

— Ah! e dară scriitorul renumit Pavlov? Interesant bărbat.

— Da, draga mea. Pagubă numai că gângăvește.

— Sărmanul! Și totd'auna gângăvește?

— O nu, numai când vorbește.

Nostimade.

— De care câne se tem epurii măi tare: de cel negru sau de cel alb? — De cel alb, căcî cred că și-a aruncat surtucul ca să pótă fugi măi iute.

— De ce-și ridică cocostîrcul, când vrea să se odihnească, un picior? — Fiind-că nu-și pótă ridica ambele, căcî ar cădea.

— De ce cântă lebeda înaintea morții? — Fiind-că nu pótă cânta după mórte.

— Ce fel de pietrii sunt măi multe într'un riú? — Ude.

— Ce-ți place măi bine la purecî? — Că n'aú potcove de cai!

— În Pesta acum orî unde poți cumpăra o corónă pentru 24 și 26 cr. — Nu se pótă! — Pentru ce? dóră 24 și 26 fac 50.

— 2×2 când nu-î patru? — Când dóue persóne se sărută de dóue orî. Tot numai dóue săruturî îs!

— Cum e măi corect românește: 5 și 7 e 11 sau 5 și 7 sunt 11? — Corect se dîce: 5 și 7 sunt 12.

Liniștitor.

— O, dragă bărbate, ce vreme grea! Așa m-î e de frică de fulgere.

— Liniștește-te draga mea! Știi bine, că n'aî nimic — *atrăgător*.

Grosolan.

— Aî audit deja? Ađi nópte aú ars localitățile, unde stăteau de obicei trăsurile electrice!

— Și d-ta aî fost acolo?

— Da.

— Atunci, d-ta vei fi fost acolo unicul — cal.

AFURISĂNIILE JUPANULUI SCHMERZENHERZ.

— Să fi thu boxer între Germani, sau German între boxeril

— Să fi thu trimis ca ambasador în Peking!

— Imperato Wilhelm-leben se promite on mia di tael pintru montuirea tho!

— Chinezerii să impodobeasche păretele lor cu capo tho!

— Se scapa tho din muna boxerilor — *fără cap.*

Operație amuzantă.

Căpitanul S. primise într'o luptă o împușcătură în genunchi. Dus în spital, doftorii i-l luară numai decât în tratare. Desfăcând legăturile primitive puse încă pe câmpul de luptă, spălare rana și-apoi începure a tăia încoci și încolo.

Capitanul suferi cam o jumătate de cias în tăcere, dar apoi i-și perdu răbdarea.

— Dar ce voiți la adecă?

— Căutăm plumbul — îi răspuse unul dintre ei.

— Plumbul? — țise atunci căpitanul. — De ce nu mi-ați spus-o mai iute? E la mine în buzunar.

N a i v.

— «Și dacă vre-un tiner țî-a cere ceva de aducere aminte, nu cum-va să-i dai», mi-a țis mama înainte de a pleca la bal. Dar acum dacă nu-mi va cere, ore să-i dau?

Prea departe.

Maî țilele trecute niște domni dădură în piața din loc de un om care zăcea mort de beat pe pământ. Plin de milă i-l ridicare și unul i-l întrebă unde locuiește, voind să-l conducă acasă.

— În Comarom! — gângăvi sërmanul.

La mănușer.

Birjarul: Mă rog de o părechie de mănuși de piele.

Mănușerul: Ce număr?

Birjarul: 119.

DELA BĂI.

El (soției sale, pe care o vede în o toaletă de baie, care ajungea abia până la genunchi): Știi, draga mea, dar cu toaleta ta ai mers o leacă totuși *prea departe!*

Ea: Așa cređi și tu? Da, da, trebuie totuși să las să mai taie din ea câți-va centimetrii.

Critică indirectă.

— Fica d-tale a învățat dară pianul în claustru?

— Da! Ce țici la jocul ei, domnule doftor?

— Hm! Părerea mea e, că fica d-tale e prea pătrunsă de învățătura creștină, că dreapta să nu stie ce face stînga!

DELA «CĂTĂNIE»

Căpitanul: Te-ai certat dară cu civilistul acela?

— Da, domnule căpitan.

— A înjurat d'ora miliția?

— Da, domnule căpitan.

— Și-a mai țin ceva?

— Da. Ești un măgar, domnule căpitan!

Colonelul (la inspecție): Domnul căpitan Fluture.

Căpitanul: Porunciți, d-le colonel!

Colonelul: Î-mi pare rău că trebuie să ți fac cunoscut că am primit mai multe plângeri în contra d-tale. Mai mulți oameni s'au plâns că-i tratezi rău și le dai cele mai grosolane numiri.

Căpitanul: Nu neg. că le-am țin din când în când și câte-o vorbă mai aspră, dar nu știam că măgarii de ei is așa de simțitori.

Căpitanul: Căprar Marcul! De ce nu l'ai pus pe omul ăla cu nasul lung în șirul al doilea? Cu nasul lui ne strică frontul întreg.

Căprarul: Mă rog de ertare, domnule căpitan. Acela e Ițig Kurznos și e deja în șirul al doilea!

Semn bun.

Óspele: Chelner! Dacă beutura care mi-ai adus-o e *ciai* atunci să-mi aduci în schimb cafea, iar dacă e *cafea* atunci să-mi aduci *ciai*.

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie, femei și altele. —

— Femeia când e bună și frumoasă e o țină; când e numai bună e un inger; când e numai frumoasă e o fee, iar când nu-i nici bună nici frumoasă — dracul s'o ee.

— Ziariștilor români ca să fie milionari nu le lipsesc decât — milioanele.

— Mulți bărbați se țin de Socrati fiind-că muierile lor sunt — Xantipe.

— Toți bărbații mari au fost vr'odată amorișai, dar pentru acea nu toți câți sunt amorișai sunt bărbați mari.

— Universitățile sunt considerate de școli mai înalte decât gimnaziile! Acolo mai ales profesori *ordinari* preleg. Ei, eu cunosc atâtea gimnazii unde preleg profesori chiar — *forțe ordinari*.

LA ÎNDOIALĂ.

Ce să-i spun ăre acum bărbatului meu ca la an să mă trimită iară la baie? Să-i spun că mi-a folosit baia, sau să-i spun că nu mi-a folosit?

Telegrame.

Ciung-cing-Răbăganing, la 11 iulie n. Boxerul Moga vrea să detroneze cu desăvârșire pe viceregele Ciumpe. Ceata chinezilor mogaingî ziua-nóptea ferbe conjurațiunii în localul ambasadorului Ițic în contra viceregelui. Din ordinul împăratului Germaniei ei au plecat 5 vase de — vinars pe Criș în sus spre Răbăganing ca să desarmeze glótele boxerului Moga-Li Hung.

Ciung-cing-Răbăganing, la 12 iulie n. Vasele împăratului Germanicî au sosit. Pe sub garduri zac sute de boxerî morți — *de beți*. Protoboxerul Moga s'a pus sub scutul ambasadăi jidovești.

Yokohama, la 12 iulie n. Mikado a rugat telegrafice pe marele savant Daian să tragă o serie în «autorisata» în contra Chinezilor. Drept remunerațiune i-a promis că va întreprinde la împăratul Wilhelm să-l denumească ambasador în locul lui Ketteler.

Micești, 13 iulie n. Daian a primit ofertul lui Mikado și în buna speranță ca va ajunge în poziția lui Ketteler, lucră din resputeri la «serie».

Grosswardein, la 13 iulie. Marile puteri europene au venit la convingerea, că rescóla Chinezilor numai așa s'ar putea sugruma, dacă ar ruga unisono pe mandarinul *Groza* să întreprinde la Împărăteasa văduvă *Beckimama* pentru restabilirea păcii.

Tokio, la 13 iulie n. Pe aici se svonește, că Țarul Nicolae al Rusiei l'a încredințat pe învățatul Ciclop Dr. Diaconovicî că în consonanță cu consulul chinez Trifu-Ciung din Sibiiu să se apuce de alcătuirea unei Enciclopedii chineze.

Doftorul «dómnei».

— Nu știu, ce ai în contra doftorului nostru de casă, de nu-l poți suferi.

— Ah, lasă-mă'n pace, draga mea! Un doftor care face versuri cum poate fi doftor bun!

— Bine, dar le face numai ca să omóre vremea.

— Nu-î ajung pacienții?

Ultim cuvânt.

Se reprezenta comedia cea mai nouă a celui mai «sêrac ziarist român», comedia «Mâța cu clopot».

La reprezentație asistasă și un scriitor din regat.

— *Ei, și ce ți-a plăcut mai bine la comedia asta?*

— *Î-l întrebă după reprezentație un cunoscut al său.*

— *Că a fost într'un singur act!*

Partea seriósă.

A v i s!

Spre a ne putea orienta cu privire la încvartirarea óspeților și acvirarea trásurilor de lipsă, precum și pentru orientarea otelierului concređut cu servirea banchețului, rugăm pe toți cei ce vor participa la adunarea societății pentru fondul de teatru român ce se va ținea în zilele de 22 și 23 Iulie n. a. c. — să binevoiască a se însinua la adresa subscrisului Dr. Laurențiu Pop avocat în Abrud cel mult până în 15 l. c., avizându-ne totodată dacă doresc a lua parte și la banchet.

Este în interesul onorațiilor oaspeți ca să se însinue la timp ca să nu fie espuși neplăcerii de a nu afla trásurii la îndemână și să nu întimpine greutăți la încvartirare și participare la banchet.

Abrud, 6 Iulie n. 1900.

Cu tótă stima

Dr. Laur. Pop,
preș. com. de încv.

Petru Macaveiu,
secr. com. de încv.

DECLARAȚIUNE.

Subscrisul, făcând un pas greșit când fără de nici un motiv am publicat în numărul 42 a. c. al «Tribunei»

o «declarație» ofensătoare la adresa dluș Iustin Ardelean, prim-redactor al «Vulturului», mă simțesc îndemnat a declara următoarele:

Declarația amintită am făcut-o numai la îndemnul lui Emanuil Măglașiu, redactorul «Veseliei», care fóie — durere — pe acea vreme apărea în tipografia mea. Singur Măglașiu m'a înduplecat forțat chiar, făcându-mi el însuși declarația și silindu-mă a o trimite publicității!

Declarația de sub întrebare o revoc în tótă întinderea sa, cerându-mi scuse dela dl prim-redactor al «Vulturului» pentru cuprinsul ei și declarând, că am ținut întotdeauna și țin și de present pe dl Iustin Ardelean de o persoană cinstită și respectabilă.

Arad, 2 Iulie st. n. 1900.

Ioan Florea,
tipograf.

Posta Redacției

Avis. *Aducem la cunoștința celor interesați că tóte clișeurile ilustrațiilor, tablourilor și caricaturilor apărute în revista noastră se pot cumpăra cu prețuri fórté avantajóse. La cumpărări mai mari rabat. A se adresa la: Administrația » Vulturului«.*

Traian. Poezia d-tale «Primăvară» sună:

Era o dimineață clară
Când cu iubita mă plimbam
Pe sub tei din grădină
Și'n sărutări ne perdeam

Păsărele cu păisóre
Către cuib sburaú cãntând
Și noi fericiți la ele
Braț în braț priviam riđend.

(*Familia.*)

Ne rogí, nu cumva să gândim la Coșbuc, căci poezia e a d-tale «proprie.» O, nici nu ne-am gândit. Una însă n'am putut înțelege: d-ta dičí că «păsărelele sburaú cu păisóre în gură spre cuib — cãntând». Dar dacă aveau păisóre în gură — cum puteau cãnta? — O, te rugăm cu umilință să ne erți prea grațios că n'am fost în stare să cuprindem cu mintea noastră modestă taină a «Primăverii» d-tale...

Că nu ți-am înțeles-o putea-vei tu să erți?

Matematicul. Firește că e drept! Da, se póte dovedi ușor că $2 \times 2 = 5$. Nu ne cređi? Ei bine, íată-ne la dispoziția d-tale. E, că $4 - 4 = 0$ și $5 - 5 = 0$? Bine. Prin urmare dară concedi și acea că $4 - 4 = 5 - 5$. Scótem acum de factor în partea íntie 4 și în a dóua 5. Vom avea dară $4(1 - 1) = 5(1 - 1)$, prescurtăm acum cu $1 - 1$ și ne rămâne $4 = 5$, iar 4 fiind egal la 2×2 , rezultă clar că $2 \times 2 = 5$. — Merci pentru abonament.

Mar. (București). În adevăr? Mulțumită pentru comunicare. Te rugăm să binevoiești a ne trimite și numerii din chestie ca în caz de lipsă să-i putem și arăta. — Salutare.

Br. Ei, ei, domnule! Ne trimiți cincí glume și ne rogí că în caz dacă n'am primi scrisórea cu glumile să

ți-o comunicăm, ca să ni le poți trimite încă odată. Dar «ocoș» mai ești. Dacă nu am primi scrisoarea — să ți-o comunicăm! Dar de unde am ști în cazul ăsta că ne-ai scris?

B. În adevăr e interesant testamentul aceluia avocat din Colmar! În sfârșit un avocat recunoscător clienților săi. O spune d'ora el însuși: «Las 10.000 de marce casei de nebuni. Am câștigat d'ora pe de 10 ori atâta dela omeni ca cei din acest internat. E dară datorința mea să mă arăt recunoscător.» — Scrisoarea a mers.

Octavian (Brașov). Cum nu! Cu plăcere și bucurie națională de 98% le dăm prilej «talentelor născânde» să-și publice în colónele foii noastre încercările lor poetice. Publicăm dară și fătul d-tale din urmă, care a vădut lumina zilei săptămîna trecută sub azistința renumitei moașe literare «Familia»... *Mai rămâi.*

O clipă numai mai rămâi,

Numai mai!... Aoleu!

Nu-mi duce liniștea cu tine
Și somnul dela căpătâi
Și rostul zilelor senine —
O clipă numai mai rămâi —

Rămâi să ne-avem vecinic drag

Vecinic?... De ce o rogi atunci ca numai o clipă să mai rămână?... De altminteri dacă n'ai nimic în contra: să ne-avem dragi, nu drag.

Și te-alipește de-al meu sîn,
Ca'n crânguri iedera de fag —
— Rămâi să uit că sînt bătrân —

Hm! Bătrân cu greu vei fi... Bătrânii nu scriu astfel de versuri, dar bătrân rimează cu sîn și basta.

Rămâi să ne-avem vecinic drag. —

În ale tale dese plete
Tu lasă-mi capul să s'ascundă,
D'ora ale gândurilor cete

Numai grijă să nu fie *alte* cete...

Nu vor putea să mai pătrundă
Prin ale tale dese plete —

E dulce dragostea și sfîntă
Când nu's necazuri și amar,

Fórte drept! Dragostea de obicei e dulce, mai ales însă când nu-î amestecată cu amar.

Dar chinului ce te frămîntă

Dar? de ce dar?

Când ea se pune stăvilă
E dulce dragostea și sfîntă. —

De-aceea-ți dă să mai rămâi,
Să nu-mi duc liniștea cu tine — etc...

Bine faci că de aceea îi dăci, să mai rămâie. De aceea î-ți dăcem și noi să mai scrii. *Poeta, exaudi orationem meam!*

Abrud. Primim cu plăcere ofertul făcut d'a ne trimite dela «adunarea pentru crearea unui fond de teatru român» — raport special. Scurt și pregnant. De altminteri póte ne vom întalni în persoană. Salve!

Aca. E o nuanță de înțeles între «a cădea *la* pământ» și «a cădea *pe* pământ». Când dăci *la* — obiectul care cade e în coatingere cu pământul. Omul spre p. cade *la* pământ, iar un măr — care spîndură încă pe măr — cade *pe* pământ. Rămășagul prin urmare l'ai perdut.

Rot. Te înșeli dacă ești de părerea că actuala răscoală chineză și măcelurile urmate ar fi venit pe neașteptate! Până acum numai în Peking s'au întimplat măceluri mai mari, numai aici au fost omoriți creștinii cu droia. Dacă coloniștii se retrăgeau la vreme la Tacu, unde e lagărul europenilor, nu li s'ar fi întimplat nimic. De altminteri asta le-au profețit-o deja cu multe sute de ani înainte — vechii romani! Știi când au dăci: «*Si Tacu isses philosophus mansisses.*» Dacă te-ai fi dus la Tacu ai fi rămas filozof, vrea să dăci nu te-ar fi omorît.

Bre (Bl.) O, domnule, dar d-ta numai din rămășaguri trăiești! În rîndul trecut ne-ai cerut statul asupra alor 5 întrebări și acum iarăși ne ceri să răspundem la 3. Ca să veđi și să te convingi însă că tot'dauna împlinim cu plăcere dorințele abonaților noștri î-ți răspundem și acum. — 1. *Veni, vidi, vici* în adevăr nu-î franțuzește. — 2. Da, «Tribuna» dela Sibii apare în Sibii. — 3. Greșești! Vasile Alesandri nu mai trăiește. A murit de mult.

În luna viitoare va avea loc a cincîa tragere a loteriei de clasă. Avizăm decî pe toți aceia, cari nu și-au înorit lozurile, să o facă din nou cât mai curînd. Prețurile se pot vedea pe fața din urmă. Înoirile se fac mai cu înlesnire la *Kiss Dávid (Nagyvárad)*. Aici s'a cumpărat lozul n-rul 4490 care la tragerea a patra a câștigat 20000 coróne.

.... COMPACTORIE DE CĂRȚI....

LÉVAI MÁRTON

Oradea-Mare

Strada Principala.

Ezcută tot felul de legături: în pânză, piele, os. Prima compactorie în Oradea-Mare cu privire la legăturile de lux.

ELEGANT, DURABIL,

PROMPT SI IEFTIN.

Ezcută afară de legătura de cărți ori ce lucrări aparținătoare acestei branșe.

A se adresa direct sau prin Administrația noastră.

☞ PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI. ☞

Grand Hotel Metropole,

cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin hotel.

Situat în cel mai frumos loc, **vis-à-vis de palatul regal.**

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și **de tot ieftine** (de la 3 franci = 1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica născuță că pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, cari călătoresc în frumoasa capitală a României, să descălece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi întru toate preste așteptare satisfăcuți.

Banca A. GAEDICKE, BUDAPESTA (IV., Kossuth Lajos-utca 17.)

Consemnarea tuturor celor 50000 câștiguri

Cel mai mare câștig în cel mai favorabil caz

1,000.000 coróne.

		Coróne
Î n b a n c i g a t a	1 Premiū cu	600000
	1 câștig à	400000
	1 » »	200000
	2 » »	100000
	1 » »	90000
	1 » »	80000
	1 » »	70000
	2 » »	60000
	1 » »	40000
	5 » »	30000
	1 » »	25000
	7 » »	20000
	3 » »	15000
	31 » »	10000
	67 » »	5000
	3 » »	3000
	432 » »	2000
763 » »	1000	
1238 » »	500	
90 » »	300	
31700 » »	200	
3900 » »	170	
4900 » »	130	
50 » »	100	
3900 » »	80	
2900 » »	40	
50.000	13,160.000	

SĂ AJUTĂM NOROCULUI!

Deja mulți s'au fericit

prin cumpărarea unui los dela noi!

Loteria cea mai bogată în sance este *loteria de classă* privilegiată reg. ung., care va începe în curând iarăși. Din

100.000 losuri vor fi trase 50.000

câștiguri, așadară jumătate sunt câștiguri, din toate losurile, precum se vede și din lista de câștiguri alăturată, nici o loterie din altă țară nu are în raport cu aceasta așa câștiguri considerabile.

Cel mai mare câștig în cazul cel mai norocos este

☞ **Un milion coróne.** ☞

Cu totul vin treisprezece milioane 160.000 coróne la tragere. Totă întreprinderea stă sub supravegherea statului.

Contribuția pentru losurile originale pentru clasa a patra conform planului este:

pentru o optime	($\frac{1}{8}$)	fl. 2.— sau C. 4.—
» un pătrar	($\frac{1}{4}$)	» 4.— » » 8.—
» o jumătate	($\frac{1}{2}$)	» 8.— » » 16.—
» un întreg	($\frac{1}{1}$)	» 16.— » » 32.—

și se trimit cu rambursă sau trimițându-se prețul lor anticipativ. Planuri oficióse gratuit. Comande pentru losuri originale rugăm a trimite direct până în

☞ **10 iulie a. c.** ☞

La banca **A. GAEDICKE, BUDAPESTA**
(IV., Kossuth Lajos-u. 17.)

Cele mai multe și cele mai mari câștiguri am solvit noi prea stimaților nostri clienți și anume în timp scurt preste 6 milioane coróne.